

Namluvila si mladého hochu bez ohledu na své čtyři děti. To nejlepší mu podstříkovala. Nuc byl blízek šílenství — hned se smál, hned plakal a zuřil. — Svědek Vacek vypovídá, jak byla sama v divadle a v síni na ni čekal Štefek, známý do rváč. Jeden ze šesti bratrů Nucových líčí, jaká jeho švegruše byla. Péro se vzpírá tuto scénu vylíčit, připomíná to Zolovy romány, plné naturalismu. I další svědci líčí, jak cynickou byla žena Nucova.

Porota zamítla 8 hlasy otázku na vraždu a přisvědčila jen k otázce nedovoleného nošení zbraně, takže Nus byl odsouzen do vězení na tři dny.

*

Místo do žaláře do blázince.

Další líčení mělo být konáno s Václavem Chmelářem, krejčím ze Dvora Králové, jenž v hádce střílel po manželích Formánkových, ženu těžce zranil a muže zastřelil. Měl být souzen pro zločin zabítí a těžkého ublížení na těle. Dříve však, než došlo k líčení, ve vězení zešlehl a musil být dopraven do ústavu pro choromyslné.

*

Taneček a cihla.

„U Zářeckých“ v Jezbinách bývá často veselo. Scházejí se tam mládenci a panny z Jezbin i okolí k vířivému tanci. Také 22. listopadu se tam tančilo a vesele pilo. Do zábavy přišel i Karel Vrátný se svým bratrem Janem a kamarádem Karlem Köhlerem. Hoši měli pověst, že rádi vyvolávají mrzutosti.

Také skutečně za chvíli došlo ke sporu mezi Rydlem, řeznickým pomocníkem z Jaroměře, a zmíněným již Köhlerem. Hoši se strkali, až se dostali na dvůr. Zde již zasáhl Karel Vrátný, který praštil Rydla cihlou do hlavy. Bylo po rvačce — vzbouřená krev se uklidnila. Rydla odvezli do nemocnice, kde za několik dnů zemřel.

Karel Vrátný stál za tento čin před porotou. Omlouval se opilostí, neboť vypil prý ve dvou hospodách asi 24 piv a několik skleniček rumu. Ale porotcové otázku na zločin zabítí zodpověděli 11 hlasy kladně a všemi hlasy zamítli otázku, zda čin spáchal v úplné opilosti. Také otázku znějící na přestupek lehkého ublížení na těle (Kánského) zodpověděli kladně 12 hlasy a uznali, že čin spáchán z pohnutek nízkých.

Soudní dvůr vyměřil Vrátnému čtyři roky žaláře. —

Tímto případem porotní období v Hradci Králové skončilo.

Případ arch. Zd. Hlasivce.

(Právníká úvaha k zakončení tohoto procesu.)

V minulých dnech prolétla novinami zpráva, že psychiatrická klinika brněnské university ve vědeckém posudku zjistila, že arch. Zd. Hlasivec v době kritické byl trestně nepřičetný a za své činy nezodpovědný. Současně doporučila, aby byl léčen v odborném ústavě pro nemoci duševní a nervové.

Jest nutno oživit si celý Hlasivcův případ, aby tak z něho bylo patrné, byla-li správnou

kasace porotního verdiktu, tak zřídka užívána.

Jak obecně známo, stihalo státní zastupitelství v Praze arch. Zdeňka Hlasivce předně z té příčiny, že, střeliv dne 30. listopadu 1924 v Praze-Podolí potměšilým způsobem zezadu dvakrát z automatické bambitky svého otce Antonína Hlasivce, jednal proti člověku v úmyslu, aby ho usmrtil, takovým způsobem, že z toho nastala smrt Antonína Hlasivce. Dále byl obviněn, že při teže příležitosti, střelil z bambitky na veřejné silnici, předsevzal čin, o němž dle přirozených následků, které každý snadno poznati může, mohl nahlédnouti, že se jím může způsobiti nebo zvětšiti nebezpečí života, zdraví nebo bezpečnosti těla lidského, při čemž z toho nastalo lehké poškození na těle Anně Vlkové. Konečně byl stihán touže žaobou, že nemaje povolení, měl skrytou, tudíž zakázanou zbraň, mimo to bez povolení a bez prokázání nutnosti, aby odvrátil hrozící nebezpečí, zbraň nosil, čímž všim se dopustil jednak zločinu vraždy úkladné dle §§ 134, 135 č. 1. tr. z., přestupku proti bezpečnosti těla podle § 431 tr. z. a konečně přestupku proti zbrojnímu patentu ze dne 24. října 1852 č. 223 ř. z. podle §§ 2, 32, 36, cit. pat.

Dříve, než došlo k podání žaloby, byl arch. Zd. Hlasivec podroben odbornému znaleckému zkoumání, jež provedli MUDr. Šlechta a MUDr. Hlava. Tito znalci dospěli tehdy ku přesvědčení, že obviněný v době trestního činu nebyl ani zcela zbaven užívání rozumu, ani při střídavém pominutí smyslů, pokud pominutí trvalo, ani v úplném opilství nebo jiném pomatení smyslů. Současně však prohlásili, že jde o individuum zřejmě degenerované, s očividnými fyziologickými stopami, ba i s vadami ve stavbě kostry. Dle znaleckého posudku nalézal se pachatel v době spáchání činu sice na samé hranici přičetnosti, leč nepřičetným nebyl a tak za svoje činy po zákonu trestně zodpovídá.

Obhájce Hlasivcův, advokát Dr. Jaroslav Mellan, učinil tehdy návrh na výslech nových svědků počtem dvacet, kteří při hlavním přelíčení vypověděli ze života rodiny Hlasivcovy přímo sensační podrobnosti, v důsledku čehož znalci opravili svůj původní posudek, utvořivše posudek nový, který zněl doslova takto:

„Na základě během líčení nově se vynořivších momentů jsou znalci nuceni prohlásiti, že nemohou vyloučiti, ba pokládají za dostatečně prokázáno, že obviněný nacházel se v době činu vlivem afektu a opojení ve stavu přechodného pomatení smyslů, že jednal v jakémsi mráкотném stavu, ve stavu zákalu vědomí, odpovídajícímu § 2. lit. c. tr. z., že totiž jej nelze činiti zodpovědná za spáchaný zločin. Ale obviněný následkem svého stavu pohybuje se na hranici přičetnosti, kterou může každým okamžikem vlivem afektovaného opojenství zvětšiti a spáchat znovu nějaký násilný čin proti sobě nebo osobě jiné, v důsledku čehož pokládají znalci proto za nutno, aby za účelem léčení svého stavu byl odevzdán příslušnému léčebnému ústavu do léčení.“